

FOLK OG LAND

NR. 16 — 10. ARGANG

LØRDAG 29. APRIL 1961

LØSSALG 75 ØRE

Fru Aase Storsæter
Mjøndalen 21 B

Da man tok polisene fra faldne frontkjemperes barn

Fra ankesaken i Eidsivating lagmannsrett

skulle barnet ha gavepolise uansett forsørgerens politiske syn. Heiberg representerer ialt 61 barn, det samlede antall er over dobbelt så stort. Flere av barnas foreldre var ikke NS, ja tok endog avstand fra NS. Det politiske moment kan ikke være avgjørende. Det handler seg her om en utelukkende humanitær foranstaltning.

Heiberg gjenga fra et skrift av Olaf W. Fermann «Røde Kors i okkupasjonstiden» bl. a.: Frontkjemperkontoret var ikke påtenkt på det tidspunkt hvor vervingen til frivillig innsats satte inn. Det ventes og forlanges at det omsorgsarbeid som vil følge, skal skjøttes av Norges Røde Kors. Såvel presidenten, di-

For Eidsivating Lagmannsrett er frontkjemperbarnas ankesak mot Det norske Livsforsikringsselskap IDUN nettop behandlet. De ankendes prosessfullmektig er o.r.sakfører Gunnar Heiberg. Iduns er h.r.advokat Sven Arntzen. Staten ved Justisdepartementet er inntrådt som hjelpeinterveniens for Idun med prosessfullmektig h.r.advokat Axel Ramm, som også forsvarer Staten, hvis domstolen finner at frontkjemperbarnas forsikringsavtaler med Idun er gyldige.

For denne eventualitet varretar adv. Arntzen Iduns regresskrav mot Staten.

Rettens forhandlinger ble ledet av lagdommer Rikheim. De to øvrige medlemmer var: Lagdommer Dick Henriksen og sorenskriver Bull Njaa.

*

Da saken gjelder sentrale spørsmål til menneskelighet og avtalerett i Norge og da pressen jo for tiden viser sterk interesse for angivelige

inhumane forhold i tildels fjerntliggende land — skulle man tro at rettsalen hadde krydd av referenter. Når undtas F. o. L. glimret den norske presse ved sitt frivillige. Ifølge sakens art kan dette forhold antas å ha vakt behag hos ankemotpartene i denne ubehagelige sak som kaster sterkt lys inn over hva vi kan kalle norsk demokrati i praksis.

*

Av o.r.sakfører Gunnar Heibergs fremstilling skal gjengis:

Saken gjelder at det med Frontkjemperkontoret som mellomledd, etter frontkjemperes død for frivillig innkomne midler nettopp til dette formål er tegnet utstyrsforsikringer for deres små barn forfallne til utbetaling ved barnets 18. års alder. Forsikringens størrelse var 2 000 kr. Disse gaver var gitt i Røde Kors ånd — inter Arma Caritas. — Slett ikke alle gaverne var NS. Var en far fallt,

rektør Heyerdahl, som jeg var på den tid helt klar over at den oppgave som ville falle på Røde Kors var fullt i overensstemmelse med den internasjonale Røde Kors-komités prinsipper. — Jeg offentliggjorde derfor — skriver Fermann — i 1942-1943 over NTB en meddelelse som fremhevet at kontorets oppgave var å hjelpe sårede fra hvilken front de enn kom. Det er hevdet at Frontkjemperkontoret vervet frivillige.

Det er en total misforståelse og det vil ikke kunne påvises ett eneste tilfelle. Det går an å si tvertimot. Et tysk kontor vervet. Frontkjemperkontoret var fra tysk hold betraktet som i høyeste grad uønsket. (Det var det eneste kontor av denne art som overhode fantes i noe tysk-okkupert land.)

Tyskeren Leib gjorde store (Forts. s. 2)

Et nydelig kronvitne i Nürnberg

I «Deutsche Wochen-Zeitung», som utkommer i Hannover, finner vi nedenstående avsløringer om hva slags vitner det var en benyttet i Nürnberg for å støtte opp bl. a. om legenden om de 6 millioner:

For mennesker som bare har en beskjeden følelse for rett og rettferdighet, er dommene til «den internasjonale militærrett» i Nürnberg juridisk uholdbare og uegnet til å finne sannheten. For denne «domstol» har bare opprettholdt et skinn av rett for å gi seierherrene fri bane som anklager, dommer og bøddel til å søke hevn i egen sak.

Falskt og forbrytersk som hele grunnlaget for dette tribunal, var også de midler det benyttet for å finne «sannheten». Ethvert vitne, uansett hvor vanvittig det var det han sa, ble skjenket tiltro hvis han stod på anklagerens side. Fantet det ikke slike «yrkesvitner», så ble de «laget».

Kjent er hvorledes den ny-amerikanske anklager Kempner gjorde vitnet sendemann Gauss til sitt verktøy ved å true med å utlevere ham til Sovjetsamveldet.

Kjent er også hvorledes man foreviste en film som skulle vise at Deutsche Reichsbank tok i forvaring gull fra de drepte jøder. Dette makkverk var bestemt til å utlevere Reichsbankpresident og økonomiminister Funk til strikken. — Det fremkom imidlertid at dette gull på forhånd var blitt bragt til Reichsbankdepotet av amerikanere. Først etter dette trådte kameramennene frem for å levere bevis for at Funk hadde

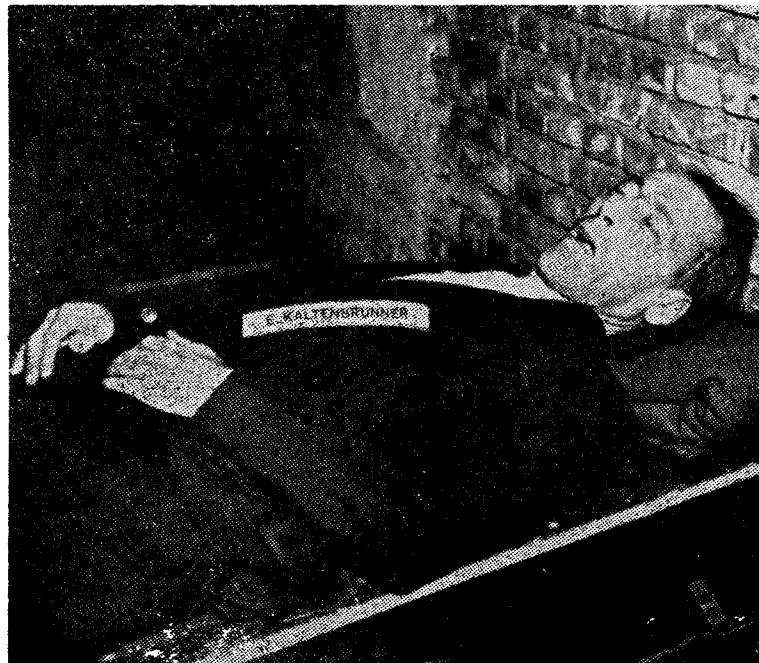
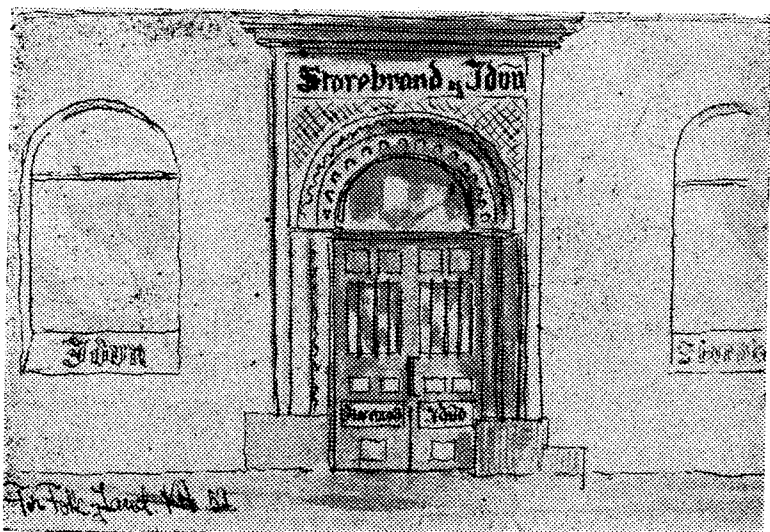

hatt en hånd med i det makabre spill med jødetilintetgjørelsen.

Den som i dag påberoper seg resultatene av disse rettsforhandlinger, eller vil selge oss dem i ord og bilder som sannheten, stiller seg i klasse med lynchjustisen, som søker å skaffe seg skinn av rett med slike elendige knep.

Vi erfarer i dag mere og mere om bakgrunnen for Nürnberg. Men først nettopp

Forts. side 6

Takken til Kaltenbrunner gav han i Nürnberg

Frontkjemperbarnas penger -

(Forts. fra s. 1)

anstrengelser for å få oppløst Frontkjemperkontoret. Dette ville han neppe ha gjort hvis verving av frivillige var et av kontorets oppgaver. Frontkjemperkontoret var en Røde Kors institusjon, satt ut i livet under dette navn for å fylle det tomrom som oppsto da Røde Kors ikke kunne ta oppgaven.

Hadde jeg ikke medvirket — skriver F. — til den ordning (med Frontkjemperkontoret) — som ble truffet — var omsorgsarbeidet i en eller annen form blitt knyttet til Røde Kors eller båret Røde Kors stempel.

I Røde Korsboken heter det: Kjærligheten, ikke rettferdigheten, skal være utgangspunktet og ledemotivet.*

Heiberg: Ved frigjøringen var de fleste av barna under 8 år; de forsikrede, barna har da ikke gjort seg skyldig i noen handling som berettiget til inndragning. Er det derfor man ikke har anlagt noen inndragningssak mot dem?

Idun kjendte til underskriveren Noreger og Frontkjemperkontorets virksomhet. Selskapet kan ikke fraga sine forpliktelser overfor polisens eiere — de forsikrede barn — under påberopelse av at kontoret var ulovlig.

A/S Holmenkollbanen og Saugbrugsforeningen ga store beløp til dette helt rettmessige formål for å hjelpe barn som hadde mistet sine forsørgere.

Ingen frontkjemper kunne bli fristet til å dra til fronten ved dette! Polisen ble først tegnet etter vedkommendes død. Hans innsats kunne umulig bli influert av eller han kunde umulig melde seg av den grunn at hans barn ved 18-års alder fikk to tusen kroner.

Rettenns formann spurte om vergene var i ond tro?

Det vil vel si om hustruene visste noe ufordelaktig om Frontkjemperkontoret. Heiberg dokumenterte regnskap som viste at de innkomne midler gikk til humanitære formål.

Makten mot vergeløse mødre

Gunnar Heiberg: På den ene side makten — på den annen side tildels uskolerte, vergeløse husmødre med barn. Her er også forsikrede barn som har måttet bortsettes.

En høyst ulik partsstilling. Slik Iduns utleveringsbrev var formet måtte mødrene tro at kravet om utlevering av polisene var berettiget, hva de ikke var!

Heiberg siterte brev fra Erstatningsdirektoratet til «Idun» av 14. mai 1947. Dette brev sendte «Idun» til mødrene. Her leste de bl. a.:

«De forsikringsavtaler som ligger til grunn for polisene er ugyldige, og «Idun» plikter følgelig å tilbakebetale de innbetalte premier til E.D. — Heri har Justisdepartementet og Finansdepartementet erklært seg enige. . . . Det er imidlertid «Idun» selv — ikke E.D. — som må ta de nødvendige skritt for å få polisene tilbakelevert».

Overformynderiet var ikke varslet. De enkelte umyndige barn hadde ikke rett til å disponere over polisene. Utleveringen av polisene er skjedd under synbart uriktige forutsetninger. Utleveringen skaper derfor ikke noen rett for «Idun».

Det har ikke vært påstått av «Idun» at det ved tegningen forelå ulovlig tvang. I 1945 vegret «Idun» seg for å annullere polisene.

Frontkjemperkontoret hadde rettslig handleevne

Høyesterett har med de opplysninger som forelå den gang og den derav følgende innstilling sagt at Frontkjemperkontoret var ulovlig. Det betyr imidlertid ikke at kontoret manglet rettslig handleevne. Kontoret var således ikke avskåret fra å foreta fullt lovlige og respektable handlinger med rettslig bindende virkning. Den forsikringsavtale som ligger til grunn for disse poliser blir således ikke reprobert og ugyldig bare fordi den er sluttet av Frontkjemperkontoret. Formålet med disse forsikringer er høyst aktverdige.

Dette er det avgjørende. Forsikrede er godtroende.

«Idun» har ikke ført noe bevis for at hensikten med gave-forsikringene var noe annet enn ren humanitær.

Forsikringene er tegnet til fordel for barna som derved har fått en uigjenkallelig rett. Polisene er sendt barna med F.kontoret som bud ved deres verge (moren). Barnas rett har aldri tilhørt F.kontoret, og barna kan ikke identifiseres med dette. Det var ikke tale om ond tro hos mottakerne.

Idun har på sin side påtatt seg forsikringen vitende om hvem som tegnet den. Det var flere selskaper som var ute etter forsikringene, så Idun kan ikke si at man følte seg tvunget. Dersom Idun hadde inngått forretningen av noen slik grunn, måtte selskapet straks frigjøringen kom underrette forsikrede, særlig i betraktning av at disse var i god tro. Idun har ikke søkt avtalene omstøtt, men har tvert imot på forespørsel oppgitt gjenkjøpsverdien på enkelte forsikringer.

Selskapet har påtatt seg en forpliktelse som for godtro-

ende tredjemann er fullt bindende. At polisene kunne være infisert på noen måte kunne ikke være synlig for mødrene.

Polisene var ikke belønning for frontinnsats. Det ble ikke ytt forsikringer til dem som kom levende fra innsats, heller ikke til deres barn. En rimelig sosial forsikring kan ikke bli ugyldig fordi faren var en falden frontkjemper. Sosialforsikring blir heller ikke ugyldig fordi om den bare kommer barna av en bestemt gruppe tilgode, jfr. Rt. 1956, s. 36.

Inndragning kan ikke skje. Det forelå ikke i 1945, noen av disse midler på Frontkjemperkontorets hånd. Saksøkerne hevder at annulleringen av polisene var i strid med norsk lov.

O.r.sakfører Gunnar Heiberg nedla påstand om at polisene var gyldige og bindende og at selskapet Idun skulle utbetale deres pålydende kr. 2000 pluss renter, saksomkostninger.

Iduns prosessfullmektig, h.r.advokat Sven Arntzen:

Idun har i denne sak måttet bøye seg for den oppfatning som er gjort gjeldende av Finansdepartementet, Justisdepartementet og Erstatningsdirektoratet at selve tegningen av forsikringen er absolutt ugyldig, idet denne er skjedd på en forbrytersk måte.

Adv. Arntzen kritiserer Byrettens domsslutning, idet denne ikke drøfter Iduns regresskrav mot staten. Om domstolen skulle komme til at forsikringstegningen er gyldig og bindende vil det være urimelig at Idun skal betale pengene to ganger. Idun utbetalte til E.D. 10/11 1947 (ved h.r.advokat Finn Arnesen) kr. 187,868,39.— (Premier for 144 poliser ÷ diverse fradrag).

«Utbetalingen foretas med forbehold om tilbakebetaling forsåvidt de sikrede skulle få domstolens medhold i at forsikringene er bindende».

Men selv uten dette forbehold mente Sven Arntzen at Iduns tilbakesøkningskrav var hjemlet. Iduns regresskrav er heller ikke bortfalt ved passivitet eller ved foreldelse. Dette er en suspensivt betinget fordring. Kravet forfaller først når betingelsen inntrer. Arntzen henviste til steder i den jur. litteratur.

«... at man her i retten drister seg til å si at Idun har gitt uriktige opplysninger» må jeg bestemt tilbakevise. Det er staten ikke Idun som har den økonomiske interesse i saken. Staten er derfor trådt inn som hjelpeintervenient.

Omkring Eichmannsaken

Nå er også vår gamle venn og Tysklandsfarer Axel Kielland i DAGBLADET ankommet til Jerusalem for å vie Eichmannsaken behørig oppmerksomhet. Han har forøvrig på vegne av sitt blad øyeblikkelig oppsøkt Sodom og har litt av hvert å fortelle derfra — også bortsett fra blasfemier. Det må ha vært på Dødehavet og ikke på Genesaret sjø Jesus gikk på vannet, skriver han, for «med litt behendighet burde det la seg gjøre». På vegne av de utvalgte har han ellers store vyer: «Israel eier — ennå — bare en liten flis av denne kysten, men bare den er en gullgruve. — Israel kan bli en stormakt —

Men tilbake til prosessen. Dag ut og dag inn kjører en nå Eichmanns «politiforklaring» på lyd-bånd for de høye dommere av Israel — tiltross for at tiltalte står der i sitt glassbur og ikke godt kunne fortalt det selv. Men så lyder også det som avspilles på lydbandet merkelig monotont og maskinmessig, forteller de utsendte og utvalgte norske korrespondenter. Og vi lurer på hvorfor?

Mens alle de norsk-norske tilskuerne til den såkalte retts-saken i Jerusalem med den berømmelige Jens Chr. Hauge i spissen applauderer kraftig dette israelske «landssvikoppgjøret» er det som nevnt før i dette blad jøder som ikke er så begeistret. Det gjelder bl. a. Pulitzerprisvinneren Oscar Handlin, professor ved Harvard-universitetet. Og la oss gjengi hans ord i sin helhet til sammenligning med for eksempel norske avis kommentarer:

«At bortførelsen av Eichmann mangler ethvert skinn av lovlighet ble erkjent av Israel-regjeringen selv og også slått fast i FN-vedtaket. Det er uforenlig med opprettholdelse av fredelige forbindelser med en fremmed stat å organisere en spionasjeorganisasjon og menneskerov. Men fra begynnelsen av kunne man riktignok forutse at Argentina ville nøye seg med en tom protest. Imidlertid har selv den verste forbryter rettigheter som det kan trekke etter seg de alvorligste konsekvenser å gjøre brudd på.»

Noen av disse konsekvenser har allerede inntrådt i Argentina: En rekke antisemitiske utbrudd og den hissige agitasjon fra ultra-nasjonale politiske grupper viser hvor sterkt

Idun finner det derfor formålstjenlig at Staten prosederer saken mot den anken-de part!»

Arntzens påstand var i forhold til Guri Aspesletten, Siri Schjefstad og Harald Skukkestad: Byrettens dom stadfestes forsåvidt Idun er frifunnet. De ankende parter dømmes til saksomkostninger.

Blir derimot de ankende parter påstand tatt til følge, dømmes staten til tilbakebetaling av spesifiserte beløp til Idun.

foruroliget noen kretser i det latinamerikanske selskap følger seg ved spørsmålet om et «dobbel statsborgerskap» for jødene). Man kan bare håpe at forbitnelsen litt etter litt gir seg igjen. Men den kjennsgjøring blir jo stående, at Eichmann-bortførelsen har vist hvor sterkt aksjoner fra Israel-regjeringens side kan sette jødernes stilling i andre deler av verden i fare.

Det er en rettslig grunnsetning at anklagede skal gjelde som uskyldig inntil hans forbrytelse er overført ham. Men i tilfellet Eichmann har Israel-regjeringen så avgjort forut-satt at han er skyldig, at en annen dom synes utelukket. Uten mulighet for en fri domsavgjørelse mister imidlertid rettergangen sin rettskarakter og blir redusert til et politisk skuespill, slik som en i de siste 25 år er blitt altfor vant til mellom Moskva og Havanna.

Eichmann er ikke rett og slett anklaget for en forbrytelse mot menneskene, men mot jødene. Og forsvar av den spesielle jødiske rett ligger til grunn for staten Israels opp-treden. Rettsprinsippet har derved fått en bedrøvelig inn-skrenkning. Nasjonale, ja direkte stammeinteresser er blitt satt over de almenmenneskelige. Det ville være tragisk om også andre jøder glemte de moralske forpliktelser de følger seg bundet av».

Foranstående utdrag er hentet i «Issue», en publikasjon som utgis av American Council for Judaism.

De borgerlige aviser — innbattet Arbeiderbladet — har ellers fortalt at det var demonstrasjoner i Tel Aviv av tidligere fanger fra de såkalte dødsleire, hvorfra ingen slapp levende ut. Fangene marsjerte med Davidstjernen og fangeklær og krevet død over Eichmann, men ikke med et speil, og ned med «ny-nazismen». Det disse blad ikke forteller, beretter FRIHETEN, som forteller at det var «flere tusen» av disse som ikke døde i «de nazistiske dødsleire, og som oppholdt seg i Telv Aviv, og som demonstrerte på ordre av «et prokommunistiske forbund av tidligere motstands- og ghetto-kjemper». Når en så legger til alle de som ikke oppholder seg i Israel og alle de som ikke er kommunister, så viser det seg at det altså heldigvis var riktig mange som undslapp tiltalte etter at leirportene hadde lukket seg bak dem.

Hvorledes dette skal kunne forklares vet imidlertid ikke vi.

Sogneprest
EYSTEIN POULSEN
taler i Kristne Venner,
Collets gt. 43,
fredag 5. mai kl. 19,30

FOLK OG LAND

DAVBORGIC UBRAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE**De tertefine nydemokrater**

Vi er naturligvis alle sammen klar over at det er en meget fornem nydemokratisk verden vi lever i. Selv de gamle branntalere fra Arbeiderpartiets røde fortid, disse som ville legge dynamitt i borehullene og som ville pryde Karl Johans gate med kapitalister hengende i lyktestolpene, får idag ubehagsfornemmelser ved de sterke ord. For ikke å snakke om den borgerlige «opposisjon», hvis dvaske fornemhet gjennom de siste 40 år har skylden for at Arbeiderpartiets gamle revolusjonshelter idag kan hylle seg i silke og fløyel på maktens hynder. Og spandere på seg fine fornemmelser.

De gamle vaskeekte kommunister, som ennå ikke er sloppet frem til kjøttgrytene, og det DAGBLADET som lever av å være litt ufin, står naturligvis i en noe annen klasse, men selv disse ikke helt comme il faut, tar åpent og freidig avstand fra usminket tale og ubehagelige sannheter som ikke passer inn i det folkedemokratiske mønstret.

Nei, disse dagens små og store politikere av alle avskyninger, som rir det offentlige liv som en mare, vil ha ro både om det ene og det annet. De har det jo så bra og hyggelig nå med det gjensidige kameraderi, så sterke ord mot det som er løgn og forfalskning og bedrag er visselig av det onde. All kritikk av, og alle avsløringer om denne atomalderens pest, politikerlaugets nydemokrati, er derfor utilstedelig og uanstendig. Og bør stemples offentlig som sådan av dagspresse, tidsskrifter, lærere og andre ansatte i oppinionsfabrikasjonen.

Dette blad hører som kjent ikke til laugget av partipolitikere og heller ikke til de utvalgte og autoriserte anstendige, så vi får finne oss i å få vårt uanstendighetspass påskrevet av en hvilken som helst skrivekarl i dette laugs tjeneste. Vi vil ikke ha ro omkring noe som helst av det som foregår idag her hjemme og ute i verden. Tvertimot vil vi ha sannheten frem og den er naturligvis alltid uanstendig — sett fra de nydemokratiske makthaveres og opinionmakere synspunkt.

Vi får altså godta at selv FARMAND, som iallfall på visse områder, og innenfor bladets økonomiske ramme, synes å ha glimt av forståelse og derfor også av uanstendighet, finner det påkrevet å delta med nye gloser om FOLK OG LAND. Dette er visselig ikke så rart forresten, for vi kan nesten ikke erindre en mann eller et blad i dette land, som ikke har funnet det nødvendig å reassurere seg ved et kraftig spark enten til avdøde Adolf Hitler, eller iallfall til FOLK OG LAND, når de med meget sped røst tar til orde mot den mest åpenbare urett!

Vår medarbeider og styreformann, kaptein Olaf Holm behandlet i en artikkel i forrige nummer FARMAND og dets kritikk av FOLK OG LAND, så vi skal ikke komme nærmere inn på den side av saken, selv om vi nok er noe mindre imponert over FARMANDS mot og fortrefelighet enn herr Holm. Det som foranlediger oss til disse betraktninger over anstendighet og uanstendighet, er en melding vi har fått fra vårt likeledes nydemokratiske naboland Sverige.

Redaktør Sven A. Lundehäll i Ellös ble i ukebladet «Folket i Bild» forulempet ved uhøviske og usannferdige anførsler og skjellsord i en artikkel «Envar sin egen lilla Hitler», og ble nektet å få inn et tilsvarende svar i bladet. Redaktøren påklaget dette til Pressens Opinionsnämnd, som med mange vridninger og nydemokratiske bukninger nedkom med denne uttalelse, som vi kanskje kan ta til inntekt for FOLK OG LAND, når FARMAND og andre kritiserer vår skrivemåte:

«Den påtalade artikelen innehåller en mycket från

Av skade blir man klok

Vår danske kollega «Revisjon» skriver: «I de siste år har en mengde håndverkere, vognmenn og arbeidere fra Nordslesvig fått beskjeftegel-se ved militære og andre anlegg i samme forbindelse syd for grensen. Nylig ble en byggmester spurt om han ikke kunne tenke seg å delta i arbeidet i Flensburg. — Det har jeg prøvet under siste krig, svaret han, og det ble jeg straffet for. — Ja, men nå er det da lovlig, ble det innvendt. — Det var det dengang også, lød svaret, og det er vel ingen grunn til å tro at russerne eller deres hjelpere i Danmark vil se mere mildt på det nå. Til og med behøver de ikke å lage tilbakevirkende lover. En kan straffe etter den danske regjeringens egne bestemmelser og jeg kan ikke forstå at noen er så dumme at de hopper på den limpinnen etter det vi har opplevet».

och personlig kritik av Lundehäll och hans meningsfränder. Såsom nämnden vid flera tidigare tillfällen framhållit, kan emellertid enbart den omständigheten att en kritik är agresiv icke föranleda något ogillande från nämndens sida. Härtill kommer att det i förvarande fall är fråga om ett led i den politiska debatten, där tidningarna ofta begagnar starkare ord än eljest. Vad som förekommit i ärendet har icke givit underlag för någon erinran mot tidningen beträffande de skilda detaljuppgifterna i artikeln. Vad angår tidningens vägran att införa något genmäle från Lundehäll har nämnden tagit del av den skrivelse Lundehäll tillsänt tidningen. Denna skrivelse är i väsentliga delar utformad som en politiske polemik mot tidningen, och en dylik polemik kan tidningen ej anses skyldig införa. — Nämnden finner på grund av det anförda anmälningen icke föranleda annat uttalande än att tonen i artiklen i vissa avseenden — särskilt beträffande anspelningarna på Lundehälls sinnesbeskaffenhet — synes nämnden olämplig.»

For vi går naturligvis ut fra at det nydemokratiske og farmandske anstendighetskrav ikke er strengere enn det som gjøres gjeldende av de svenske nydemokratiske kolleger, som jo finner man-

Rettferdighet også for tyskere!

Av Kai Normann

I disse dager, hvor den ene storpolitiske konflikt avløser den annen, det ene storpolitiske problem reiser seg etter det annet, er også Eichmannsaken blitt et problem av verdensdimensjoner — ikke i første rekke på grunn av personen Eichmann, men på grunn av de rettsprinsipper kampen her står om og på grunn av den innenrikspolitiske reaksjon i det tyske folk.

At den tyske presse ikke er noen stemningsmåler for det som i anledning Eichmannsaken rører seg i tyske hjerter, kan man av lettforståelige årsaker ikke undre seg over. Betenkelig er den manglende reaksjon fra den tyske regjeringsside overfor de flagrante brudd på hevdvunne, elementære rettsprinsipper som den israelske regjering har gjort seg skyldig i — og gjør seg skyldig i — overfor Eichmann. Svært mange tyskere føle den manglende protest fra offisiell tysk side som en skamfleck på nasjonens ære.

Det dreier seg her om mere — og om flere — enn personen Eichmann. Det dreier seg om kravet rettferdighet også for tyskere. Skal tyskere straffes, slik som i tilfellet Eichmann, uten at denne kan påberope seg foreldelse for de påståtte straffbare handlingers vedkommende, da må der i all rettferdighets navn oppnevnes domstoler hvor alle nasjoners ustraffede krigsforbrytere nu straffes etter de israelske rettsprinsipper — slik som disse utøves i tilfellet Eichmann. Ellers er prinsippet om likhet for loven definitivt gravlagt. Nasjonene — ikke bare Tyskland — er jo uten protest vidner til Eichmannsaken, den utspilles for internasjonal åpen scene. Når denne sak — som i egen-skap av internasjonal prinsipp sak burde vært innanket for, la oss si, domstolen i Haag — får lov til å gå sin gang, da viser det at retten er død.

Den menige tyskers avmek-tige reaksjon er forståelig, han føle seg på ny nedverdiget og spyttet på. Han ønsker ikke at en forbryter skal skånes, men han ønsker rettferdighet også for Eichmann. Han ønsker således at denne, etter Vestens rettsprinsipper, skulle betraktes som uskyldig — og behandles deretter — inntil

ge undskyldende ord for «Folket i Bild»s «olämpliga» tone. For ikke å snakke om FARMANDS og de andre moralvokteres egen — når det da ikke gjelder medbrødre udi nydemokratiet.

dom er blitt fellet, — fellet ikke av den forurettede part, men av en objektiv, upartisk domstol. Skildringen av den behandling som er blitt Eichmann til del, ryster millioner av tyskere i deres innerste.

Det er et folkekrav i Tyskland i dag at der skal kastes fullt lys over fortidens synder, at intet skal stikkes under stol, alt trekkes frem i dagen. Grunnen er ikke minst den at falske beskyldninger vil man ikke la sitte på seg. Og enhver tysker som siktes som forbryter skal dømmes rettferdig i overensstemmelse med de rettsprinsipper som er lovfestet! Her er Eichmannsaken blitt en mektig vekker. De som har reist saken synes ikke å ha overskuet dens konsekvenser. Rettferdighet også for tyskere!

Kai Normann.

Med lov skal land bygges — —

I Tyskland og i Sverige har den internasjonale zionistledelse fått drevet igjennom spesielle lover til særbeskyttelse av jødene. Som vi løselig har meldt før, står Norge nå for tur. Og det finner ingen besynderlig alt tatt i betraktning, men den form meddelelsen om innstillingen fra Stortingets justiskomite har fått er til gjengjeld pussig. Det ser faktisk ut til at man skammer seg aldri så lite over dette inngrep i yringsfriheten på den internasjonale zionismes bud og så forsøker man å bagatellisere det hele så meget som mulig:

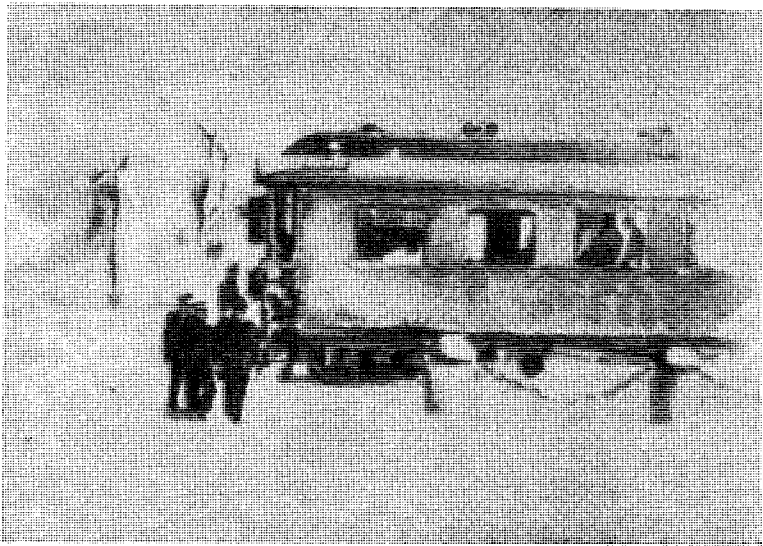
«Disse bestemmelser skal tas inn i Straffelovens paragraf 135. Denne paragraf har en straffetrussel mot å opphisse en folkegruppe mot en annen dersom handlingen setter den alminnelige fred i fare. Men i den utstrekning de handlinger som den nye bestemmelse tar sikte på, har forekommet i Norge, har de neppe vært straffbare. Man kan nemlig vanskelig si at de har satt den alminnelige fred i fare. Det er ikke minst av prinsipielle grunner at det nye lovforslag er fremmet».

Forstå det hvem som kan! Her har en fra før en lov som beskytter «folkegrupper» og så må man på zionismens bud «av prinsipielle grunner» gi den en tilføyelse skjønt det ikke har forekommet noe i Norge som kunne gi foranledning til det!

Fornuften består av sannheter som skal sies, og sannheter som skal gjøres. (Rivarol).

BAK KULISSENE:

Frankrikes sammenbrudd

Våpenstillstandsforhandlingene på ågikk i samme salongvogn hvor tyskerne i 1918 måtte undertegne våpenstillstanden

Streik på skibet

Passasjerene innretter seg ombord. Deputerkamrets økonomisjef henvender seg til en offiser: «Undskyld, men hvor er panserhvelvet her ombord?» Offiseren forstår ikke hva han mener — da peker økonomisjefen på en stor og meget tung sekk, som han sleper med seg — «det er diettpenger for den parlamentariske karavane», som han ordrett uttrykker seg.

Misstemningen blant mennesket, som gav seg uttrykk ved ombordstigningen, griper videre om seg. En deputasjon begir seg til kapteinen — folkene vil vite nøyaktig hvorledes det henger sammen med denne politikernes avreise. Kapteinen tilkaller den tidligere marineminister Campinchi, og denne snakker med sjøfolkene i to timer. Han truer stadig med at de vil bli strengt straffet hvis de ikke utfører sin tjeneste, men akkurat det gjør lite inntrykk. Tilslutt lykkes det kapteinen å overtale dem til ikke å bekymre seg om skibets merkelige last, og deres tillitsmann erklærer: «Kamerater, kapteinen har rett. Hitil har vi fraktet passasjerer og gods — hvis vi nå en gang må frakte møkk, så får vi finne oss i det!» Mannskapet brølende latter beviser at han har funnet de rette ord for innstillingen.

Men neste morgen bringer

en ferje en avdeling marinesoldater ombord, og sammen med dem kommer et stort antall teknikere fra en flyktet ingeniørskole. Soldatene skal opprettholde orden ombord, de andre skal gripe inn hvis det skule komme til streik blant sjøfolkene. Henimot middag letter «Massilia» anker.

Farten tar til under alvorlige omstendigheter: mens skibet stevner ut mot havet blir en utbrent damper slept inn i munningen av Gironde, og «Massilia» har ikke nådd åpen sjø da kapteinen gir alle ordre til å ta på svømmevester. Farten går tettest mulig langs kysten for å undgå miner. Da styrter den tidligere minister og nåværende sekondløytnant Jean Zay opp på broen. Han er meget blek og spør den første offiser han treffer om det virkelig er fare på ferde. «Våpenstillstanden er ennå ikke avsluttet», svarer offiseren, «og hørder!»

Fra land hører man svære eksplosjoner. «Flyvere», bemerker offiseren, «antagelig stukas. Hvis de angriper oss er vi ferdige!»

Den blanke redsel taler ut av det forvridde ansiktet på Jean Zay. «Men så langt syd har de ikke vært før!» stammer han tilslutt. Offiseren har moro av å skremme denne groteske figur. «De må ikke glemme at de allerede har bombet Marseille — og

på de italienske fly tenker de vel ikke engang? Vi seiler så langsomt at vi formelig er en skyteskive for flyverne! Og hvis det ikke kommer noe fly, så treffer vi sikkert på en u-båt — de fryder seg alltid over så store båter som dette! De kan simpelthen ikke bømme på den!»

Jean Zay går taus videre til sin kahytt. I mellomtiden har Mandel og Daladier oppsøkt kapteinen. De bestormer ham om å ta kursen til England.

«Jeg har ordre til å anløpe Casablanca», svarer kapteinen, «og kan ikke ta imot ordre om noe annet fra en hvilken som helst sivilist!» Og «Massilia» snur ikke nordover, men reiser langs den spanske kyst mot syd.

En vanskelig beslutning

22. juni 1940. I mellomtiden er våpenstillstandsbetingelsene innløpet i Bordeaux. I halvannen time har general Weygand snakket i telefonen med general Huntziger, den franske underhandler i marskalk Fochs tidligere salongvogn, som påny står i skogen ved Compiègne som i 1918. «Betingelsene er hårde» sier han. Så blir de diktert til en sekretær. Den lille maskin klapper — så snart en side er ferdigskrevet, blir arket bragt over i naborummet. Her sitter marskalk Pétain, utenriksminister Baudouin og finansminister Bouthillier.

Marskalk Pétain leser som den første i taushet hvert blad og gir det så videre til de andre. Selv forblir han ganske rolig, men ministrene ser ut som om de er truffet av lynet ved denne regning for en tapt krig. Hendene som holder arkene skjelver. Men et lyspunkt er det: kravet om utlevering av flåten blir ikke reist. Motstanderen som har seiret tar ikke æren fra dem.

Klokken er blitt ett om natten. Ministerrådet har trådt sammen og nå blir betingelsene lest opp, den ene etter den annen. Og så står en foran det alvorligste spørsmål: kan Frankrike underskrive dem eller ikke?

Statspresident Lebrun sitter der helt forvilet med hodet begravet i hendene. «Det kan man da ikke gå med på — — — det kan man da ikke gå med på — — —» stønner han stadig.

Ministernes mening er delt. Alle var klar over at krigen var tapt — men hva det betyr i detaljer det blir først tydelig ved våpenstillstandsbetingelsenes virkelighet — og da blir også de usikre som har presset på for at våpnene skulle legges ned.

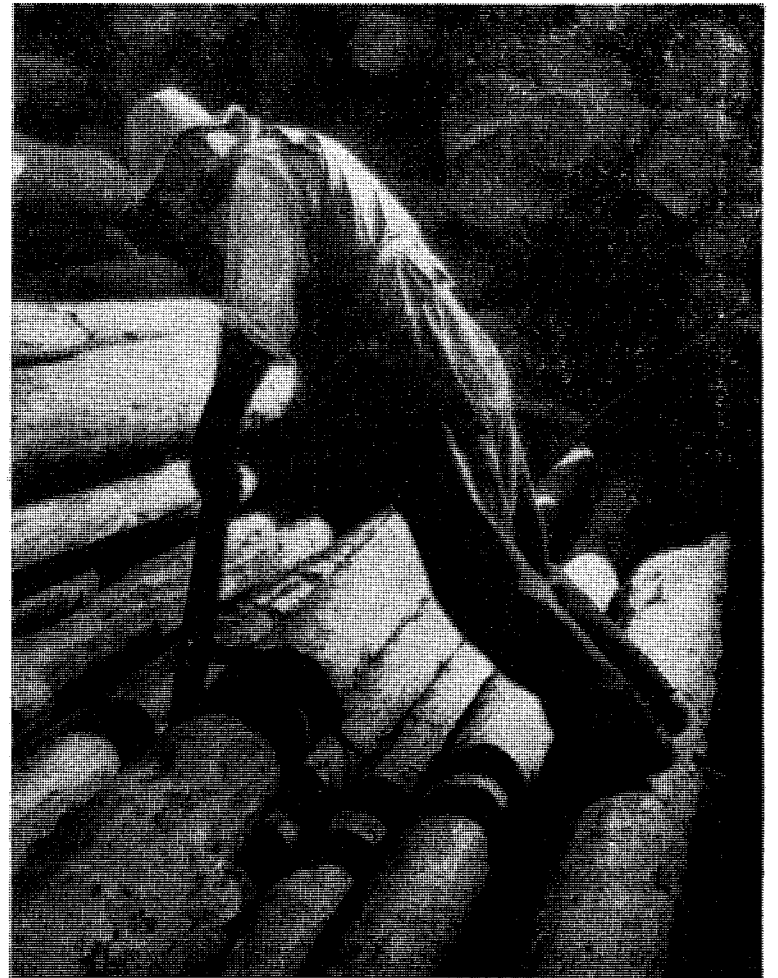
Marskalk Pétain forstår at det ikke i øyeblikket er mulig å komme til en avgjørelse. Man har tid på seg med å svare til klokken ni, det vil si ennå syv timer. Han hever møtet og ber rådet samle seg igjen klokken otte — man må forsøke å sove noen timer slik at en kan gå til de siste drøftelser med klart hode.

Nedslåtte og dystre forlater mi-

(Forts. side 2)

OLA FURUETH:

Norden mellom øst og vest

På landet er det snart bare gamle igjen, de unge vil ikke slite i tømmerskogen — — —

Det er valgår i år. Det vil bli lovet mye, og holdt lite. Stillingen blir omtrent som før, eller litt verre. Det vil si: Hvem som enn kommer til å sitte på taburettene, så vil det bli pålagt litt hardere skatter, avgifter og priser, det blir flere og flere byråkrater til å rote i lommene våre for å berike seg på vår fortjeneste.

Arbeiderpartiet har sittet med makten i snart tredve år, bortsett fra den tiden tyskerne satt her og politikerne i London.

Noe er bedre, og noe er verre, jeg vil ikke laste Ar-

beiderpartiet mer enn de andre. Det har gjort mye for å bedre arbeidernes kår, og da især industriarbeidernes. På landet er det snart bare gamle igjen, de unge vil ikke slite i tømmerskogen eller arbeide med jorda.

Snart blir det vel bare maskiner og kornbruk på landet, og byfolks feriesteder. Dyr og ungdommen blir borte.

Å drive med dyr, selge dyr og dyrs produkter, det er arbeidskrevende, og meget slett betalt.

Skolen lærer ikke barna å arbeide, de lærer dem dansen om gullkalven, å gjøre minst mulig for størst mulig betaling.

Barna skal pusle med bokstaver og tall i 7 til 9 år på folkeskole, enda må de gå noen år til skal det rekke til en kontoristjobb!

I vår nesegruse tilbedelse av boklig lærdom, har vi glemt å ta vare på helsa, vi glemmer sund lek og arbeidsglede. Alle skal være like fine, og like flinke, det betyr at geni og middelmadigheter og sinker males sammen til én grøt.

Massen og industrien er det som forringer all kvalitet, kvalitet på folk og varer. Mennesker og varer blir masseprodukter, det blir proletaerer og dusinvarer.

Industrien tar bare ett hensyn, profitt, penger. Den valser ned, planerer matjord, fjerner skjønn natur, øder fiske og dyreliv. Den skal ha alt

Forts. side 6

De franske forhandlere ankommer: General Huntziger, sendemann Noel, viceadmiral Leluc og general i luftvåpnet Bergeret, ledsaget av tyske offiserer.

Oberst Konrad Sundlo:

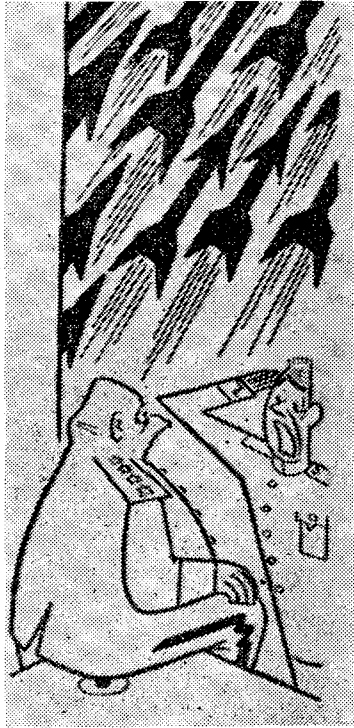
EUROPA OG NATO

En topprustet blokk utenfor NATO med en barsk nøytralitetspolitikk er Europas eneste håp

Den 4. april 1949 ble i Washington «Atlantehavspakten» undertegnet. Den er en sammenslutning mot angrep, og pakten ble tiltrådt av De Forente Stater og Canada, og dessuten av de europeiske stater Belgia, Danmark, Frankrike, Island, Italia, Luxemburg, Nederland, Norge, Portugal og Storbritannia. — Hellas og Tyrkia tiltrådte pakten i februar 1952 og Forbundsrepublikken Tyskland i mai 1955.

«Atlantehavspakten» eller «Nato» som den også kalles, er resultatet av det sjokk Vestens forutseende utenriksledelser fikk da de i 1945 oppdaget at de hadde misforstått situasjonen. De hadde under krigen slukt all løgnpropagandaen med krok, søkke og line og hadde derfor trodd at et tysk sammenbrudd ville bety evig fred. — Vesten gikk derfor igang med avrustning straks Tyskland hadde kapitulert. I løpet av ett år innskrenket amerikanerne sine styrker i Europa fra 3,1 millioner til 390 000 mann. Alle canadiske tropper reiste hjem, og Storbritannia demobiliserte raskt. — Norge hadde ikke noe å demobilisere, krigen sluttet jo for oss 10. juni 1940 da vi løste opp vår hær, så i stedet for å demobilisere det som ikke fantes, innskrenket vi, eller avskaffet vi, undervisningen i tysk i skolene. For vi måtte også ta et krafttak for freden. Senere har som kjent vi og våre venner hatt det travelt med å gjøre helomvending. Vi i spørsmålet om tysken, som er blitt skolefag igjen, og vi og våre venner i spørsmålet om avrustning. For nu er vi allesammen igang med en opprustning verden tidligere ikke har sett maken til.

Sovjetsamveldet har naturligvis ikke gått til noen demobilisering. Sovjet er jo le-

Unnskyld, herr general, De sitter på alarmknappen! (Tysk karrikatur)

det av fornuftige folk, som husker det gamle råd: «Etter seiren skal du binde hjelmen fastere!» Sovjets soldater vrenget derfor ikke av seg uniformen for å ta på seg den gamle sivildressen, men ble stående kampklare i sine regimenter og divisjoner og passet på at ingen gjorde Samveldet noe ondt da det vandret ut over Europa. Alt gikk derfor fint. Inntil februar 1948 hadde Sovjet trampet ned syv østeuropeiske land med nesten 90 millioner innbyggere og senere er jo også Ungarn kommet til.

«Folk og Forsvar» har utgitt en liten publikasjon «Atlantehavspakten og dens organisasjon». Her står det på side 5: «Militært sett var Vest-Europa blitt liggende nesten forsvarsløst etter den raske demobiliseringen. De amerikanske og britiske styrker var nærmest politistyrker og de tidligere okkuperte lan-

dene hadde ikke greid å bygge opp noe nytt forsvar. F.N's pakt ga ingen sikkerhet. Det eneste som sto i veien for den totale maktutfoldelsen fra øst var truselen om at amerikanerne kunne gjøre bruk av atombomben».

At europeiske stater i 1949 og senere kunne gå med på dannelsen av NATO er forståelig. De var krigstrette og avvebnede, og ute i horisonten kom Sovjet trampende, rustet til tennene, så de søkte tilflukt hos USA og tok dettes løfter, forsikringer og skryt for god vare. De trodde Statene kunne stoppe Sovjet, og dessuten var Statene gavmilde med dollars: «Således fikk Norge i årene 1951—58 («Atlantehavspakten gjennom 10 år», side 17) våpenhjelp for nærmere 4 milliarder kroner, mens vi selv brukte 500 millioner til materiell».

«De samlede omkostninger ved oppbyggingen av driften i Norge var vel 11 000 millioner for perioden 1951—58. Av dette har vi selv betalt 6300 millioner. Resten er gitt oss av våre NATO-allierte».

At det er amerikanerne som bestemmer fremgår av «Atlantehavspakten gjennom 10 år» side 41:

«Amerikanerne gjorde det klart at de bare kunne levere militærutstyr til sine allierte. Et nøytralt Norden kunne ikke få tilsagn om hjelp fra De Forente stater, hverken i form av utstyr i fredstid eller i form av direkte støtte i tilfelle angrep».

For USA er ordningen med NATO en overordentlig stor fordel. Statene har sikret seg ubegrenset hjelp fra 13 europeiske land, som med hud og hår går inn for dem fra krigens første dag.

Hvis det er tydelig for de fleste at USA har store fordeler av NATO-pakten, er det sikkert bare de færreste som kan begripe at paktens europeiske medlemmer har noe å rope hurra for. Den dag det brister for kolossene og krigen er der, vil Europa øyeblikkelig være krigsskueplass, en krigsskueplass Sovjet selvfølgelig ikke vil la ligge åpen for amerikansk okkupasjon og utnyttelse. Et par hundre røde divisjoner, tusener av panservogner og fly og en hagle av raketter med atomladning vil i en fart sørge for at NATO-Europa blir en rykende slagmark hvor den overlevende befolkning sitter vettskremt mellom ruinene og venter på hjelp fra Amerika.

Det har ut gjennom årene vært spekulert meget på hvorledes Europa skulle kunne

(Forts. side 8)

Sovjetspion som hakekorsmaler

Pussige enkeltheter om den siste engelske spionaffære

For kort tid siden foregikk i kriminalbygningen i Old Bailey i London en av de mest oppsiktsvekkende spionasjeprosesser, en prosess som til og med ryste det England som er så rikt på forrædere. I de forløpne år har den engelske befolkning i tallrike tilfeller måtte venne seg til truselen om å bli solgt og forrådt til verdensbolsjevismen. Atomspionene Klaus Fuchs, Bruno Pontecorvo, Nunn May, diplomaten Burgess og McLean vekslet med ingeniør Linney, som arbeidet for Tsjekkoslovakia og de ungdommelige spioner Robert Oakes og Brian Scott. Det man imid-

lerid nå fikk åpenbart foran de tolv lagrettemenn var toppen på det man hittil hadde opplevet på det internasjonale spionasjedområde.

9. mars 1955 kom en mann fra Canada til England. Han kalte seg Gordon Arnold Lonsdale og man vet ennå ikke hva han egentlig heter. Med sikkerhet kunne den britiske avdeling MI 5 bare fastslå at han hadde sin hustru og sine barn boende i Russland og leilighetsvis korresponderte med dem. Denne sovjetiske mesterspion Lonsdale, som heller ikke utadtil fornektet

Forts. side 7.

Det finnes ikke noe sterkt, krigersk og offervillig Amerika — Køer av arbeidsledige i Pittsburgh, USA fotografert under utdeling av mat 31. januar 1961

LØRDAG 29. APRIL 1961

FOLK OG LAND

5

Nydelig kronvitne -

(Forts. fra s. 19)

nå fikk vi vite at fiendemaktene ikke bare var anklager, dommer og bøddel, men også vitne i en og samme person.

Tallet på jødiske ofre i Det tredje rike, som i Nürnberg ble angitt med seks millioner, baserer seg — bortsett fra ukontrollerbare påstander og ville gjetninger — på prov fra noen ganske få vitner, hvis utsagn kunne være av betydning, fordi de hadde kontakt med «den endelige løsning».

En av disse menn var Auschwitzkommandanten Hoess. Han ble truet med utlevering til Polen, og vitnet da: «— jeg anslår at minst 2 500 000 ofre (i Auschwitz) ble henrettet». I hans affidavit bind XXXII, S. 227 i Nürnberg-dokumentene heter det videre: «Leirkommandanten i Treblinka fortalte meg at han på et halvt år hadde likvidert 80 000 — — Han benyttet Monoxyd-gass, og jeg tror ikke at hans metoder var særlig fordelaktige — — jeg benyttet Cyclon B».

Hoess ble likevel utlevert til Polen og henrettet der. På forhånd skal han i polsk fengsel ha skrevet «memoarer», som riktignok først ble offentliggjort 15 år senere! Det må overlates til det sunne menneskeveit å bedømme verdien av disse «utsagn».

Kronvitnet for 6-millionertallet er ellers Wilhelm Hoettl. Han kunne riktignok ikke fortelle om saken av egen erfaring, men bare gjengi en angivelig samtale med Eichmann, av hvilken fremgikk at Eichmann «vet at han av de allierte blir betraktet som en av hovedkrigsforbryterne, fordi han har millioner av jødeliv på samvittigheten — — I de forskjellige tilintetgjørelsesleire var omkring 4 millioner jøder blitt drept, mens ytterligere 2 millioner fant døden på annen måte — —». (IMT, bind IV, S. 635).

Forbausende nok, ble dette vitne trass i det han visste og trass i sin rang som Obersturmbannführer i SS, Sikkerhetstjenesten (Amt VI), løslatt meget hurtig og også behandlet meget lemfeldig etter å ha vendt tilbake til Østerrike. Han slo seg ned i Bad Aussee som leder av en handelsekskole og gymnasium. «Wiener Echo» beretter i disse dager om kjempenybygget til Hoettls skole, og gjør betraktninger over hvorfra midlene til dette foretagende stammer. Dog dette materielle spørsmål interesserer oss her bare periferisk.

Viktigere er det, at Hoettl, kronvitnet for den mest skjebnesvangre anklage i Nürnberg nå har bekjent at han som tilhørende SD under annen verdenskrig var hemmelig agent for Secret Service. Det engelske «Weekend» begynte i sitt nummer for 25.

januar 1961 en artikkelserie under titlen «Vår mann i SS» av Wilhelm Hoettl i henhold til hans beretning til Robert Tee.

Hoettl beretter hvorledes han under dødsfare allerede i 1941 søkte forbindelse med engelskmennene over Vatikanet. Hans brev ble oppsnappet og han ble degradert og sendt til Østfronten. Mordet på Heydrich reddet ham, idet dennes etterfølger, Kaltenbrunner, en landsmann av Hoettl hentet ham tilbake. Underlig nok steg denne degraderte landsforræder hurtig til Obersturmbannführer. Takken til Kaltenbrunner gav han i Nürnberg. Under faksimilen av et av hans vitneutsagn, setter «Weekend» underskriften: «Hoettls vitneprov i Nürnberg hjalp til å henge hans tidligere venn Kaltenbrunner».

Videre heter det at Hoettl i slutten av 1944, på ny under dødsfare, reiste med sin Mercedes til Zürich for å treffe en Mr. Leslie fra Secret Service i bygningen til det britiske konsulat. Som dennes agent arbeidet han så på ødeleggelsen av de tyske planer om oppbygging av «Alpefestningen».

Hvis denne historie er sann, så er Hoettls vitneprov i Nürnberg verdiløst.

For da var det ikke en tysk SS-mann som vitnet det ut fra egen viten, men den som uttalte seg overensstemmende med sitt oppdrag, var en agent som var forpliktet overfor Secret Service og som så forsvant i velgjørende glemsel.

Men hvis det hele er løyet sammen — kanskje for å beskytte seg mot et ungarsk utleveringskrav — så vil man i følge et gammelt ordsprog ikke skjønne noen tiltro til en notorisk løgner.

Hvor troverdig vitnet Hoettl er, fremgår også av en artikkelserie i «Neue Illustrierte», hvor det — åpenbart på grunnlag av hans egne informasjoner — blir fortalt at han tok kontakt med Mr. Leslie i forståelse med sin sjef Kaltenbrunner, som søkte en utvei i den totale krig. Slik ser altså den dødsmodige innsats til Weekend-agenten ut i den tyske Illustrierte.

SS-fører Mr. Hoettl vet også å berette i det engelske blad at i Lidice ble «hver mann, hver kvinne og hvert barn ombrakt», skjønt han vel ikke kan unngå å vite at bare de voksne mannlige innvånere av Lidice på grunn av deres understøttelse av mordene summarisk ble skutt.

Hoettl har altså en ny Story for hver leser. Han er ingen pryd for det tyske folk for sitt østerrikske hjem og for den «rett» han leverte sitt vitneprov til.

HUSK BLADPENGENE!

LØRDAG 29. APRIL 1961

Norden mellom øst og vest —

Øst og Vest på Europas ruiner 1945

(Forts. fra s. 4)

opprutet, lettvent, pengeskapende. Den lokker med stor fortjeneste, drar menneskene til seg, gjør dem til rotløse, gledeløse proletarer. Klassekampen setter inn, splitt og hersk, og slue rever blir ansatte og overordnede for de forskjellige klasser.

Folkets eller folkenes krefter splittes, maser hverandre ut. Folkefienden får bedre og bedre tak. Folkefienden setter i gang kriger og revolusjoner, derved slår den to fluer i en smekk.

Den får utryddet kulturskapende, dyrkende mennesker og tjener grove penger på andres død og lidelse.

Folkefienden er ikke lett å få øye på, den er overalt i dag. For hundre år siden var det lett å se forskjell på den lyse, blåøyde bonden som slet med jord og håndverk, og taterfølget (les tartar), fantefølget som hjemsoekte bygdene med tigging, spåing og naskeri. Fantene mørke og brunøyde, slue og lure. Den blåøyde fallt for deres mørkøyde skjønnheter, bastarden ble frukten og degenerasjon fulgte med lovmessig sikkerhet.

Vi har lysets og mørkets makter, vi har lyse og mørke mennesker. Så enkelt er det, litt for enkelt. Plante- og dyreværl er under kontroll, en oppdretter setter ikke på etter det dårligste, men det beste han har. Vårt samfunn gjør det motsatte.

De friske og sterke tvinges vekk fra landsbygda og over i industri, ved en feilaktig prispolitikk. I Sverige forlattes tre bruk hver dag, og vi ligger sikkert ikke langt etter.

Når by og industri har sugget til seg bygdens ungdom, når landet ligger øde, eller bare sporadisk befolket med gamle ungarer, da er det et tidsspørsmål når også byliv og industri vil stagnere. For byfolk vil ikke ha unger, helst ikke mer enn en, og den blir som regel bortskjemt, for skånet for alle farer til å kunne bli noe.

I forsvarsspørsmålet har Arbeiderpartiet gjort kuvenning. I april dagene 1940 kom

regjeringen over hals og hode til Elverum. Soldatene ved broen hadde ordre om å stoppe alle som ikke hadde passersedler. I en bil som ble stoppet og ikke hadde papirer, satt den nyss avgåtte forsvarsminister og en til med det brukne gevær i jakkeslaget.

Da det ble spørsmål om hva det skulle gjøres med dem, foreslo en soldat: «Det er bare å skyte dem».

Det ble ikke gjort, og fordi det stod et lite kompani, vesentlig ledet av NS folk, og stoppet tyskerne ved Midtskogen, så slapp de også unda fangenskapet.

NS-offiserene som gjorde sin plikt, de ble dømt til mange års fengsel for landssvik — — —.

I årene før krigen var Arbeiderpartiet marxistisk og tilbød Sovjet som det store forbillede. I magasiner og aviser hyldet de Sovjet, den som derimot advarte mot kommunismen ble forfulgt.

Derfor var det pussig å se at da alvoret kom, så rømte de gladelig over til kapitalistlandet i vest. Bar de kappen på begge skuldre?

Da de kom hjem, straffet de alle som hadde båret tysk uniform, og nesten alle som hadde gjort noe for å holde orden i landet mens de var borte. Men de straffet ikke massen av tyskerarbeidere som hadde bygd festningsverker og flyplasser. Stemme-kveget måtte skånes.

I navnet har Norge alltid vært nøytralt, men ikke i gavnet. Norsk politikk har sveket Nordens nøytrale linje. I det ulykksalige året 1905 gikk vi over fra å være en nordisk stat med svensk konge til å bli en engelsk koloni. Hadde vi ikke vært det, så hadde det ikke vært værre for nordmenn å gå i tysk uniform enn i engelsk.

Finnland er etter to harde kriger mot Sovjet tvunget over i østblokken. Danmark og Norge er tvunget over i Nato, og nå er det bare Sverige som holder Nordens kurs.

Sovjet har gitt oss flere advarsler. Skulle våre politi-

kere, tross løfter om det motsatte tillate amerikanske atombaser på norsk jord, så vil vi bli svidd vekk hurtigere en vi ble besatt i 1940 da engelskmennene la ut miner.

Det er et uhyggelig sjansespill å la seg bruke som lokkemat for en overmektig fiende.

Det er ikke bare det, at våre politikere utsetter vårt folk for lidelser og nød, ja total utsløttelse. Sovjet har prøvd krigen, det har følt seg alene med ryggen mot veggen, da tyskerne stormet fram og forbi Moskva høsten 1941. Får vi atombaser, så vil de øyeblikkelig lamme og besette oss, men neppe gå til noen krig med USA.

Den eneste trøst er at lykken kan være bedre enn forstanden, eller at Sverige i forståelse av situasjonens alvor besetter oss, og overtar ansvaret for at ingen stormakt setter seg fast her.

Østen har kommunismen som sin tro, og den er også den politiske og moralske rettesnor for lederne som for folkene.

Vesten har en gullstandard, troen på hard valuta og i bakgrunnen en noe frynset og splidaktig kristendom med en nyfrisert Oxfordbevegelse som kaller seg Moralsk Opprustning på toppen.

Både østens og vestens tro står for fall, men østens har ennå en offensiv kraft som vesten ikke har hatt maken til på lenge.

Vi burde gå Nordens vei, det skulle være soleklart. Men våre politikere har vel på forhånd solgt oss, kanskje både til øst og til vest.

Norden er vårt hjem, det er Norden vi skal forsvare. Men når våre politikere ødelegger vår enhet og lover oss bort til fremmede makter, så er det ikke greit for folket å vite hva som er best.

Men vi er så svære, så. Vi hjelper stakkarer i India, vi holder grense i Gaza, vi yder vår skjerv i Kongo når de store raner en koloni fra en liten makt.

Vi små en alen lange. Eller som Ibsen så det: Viljeløst, vimrende, vet ei hvorhen.

Ola Furuseth.

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

TM. 68 88 17, priv. 67 07 79

Skyvestiger oljet m/ eadmerte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og helbare lofttrapper.

Bergs Assuransesbyrå

ALT I FORSIKRING

Arbionsgt. 1 — 44 49 94

Frontkjemperbarnas penger -

(Forts. fra s. 2)

Statens prosessfullmektig h.r.advokat Axel Ramm:

Til nærmere belysning av Frontkjemperkontorets virksomhet skal jeg lese opp utklipp av Aftenposten og «Fritt Folk» «de siste par år av krigstiden». (Gjør det).

Det er hevdet av Olaf W. Fermann at F.kontoret hadde et humanitært formål og på en måte kan sammenlignes med Røde Kors.

Selv om polisene til fordel for frontkjemperbarna hadde vært tegnet av Røde Kors hadde de vært absolutt ugyldige, fordi formålet er ulovlig og forbrytersk!

Når Røde Kors hjelper fienden, da skulle det handle i sin rette ånd! Hjelp til frontkjemperbarna på denne måte er forrederisk bistand til fienden! Det samme er hjelp til sårede!

Advokat Ramm: Midlene til F.kontoret var anskaffet på en ulovlig måte: Det var straffbart å yde bidrag til kontoret med det formål det her gjelder NB. Han kommer inn på en frontkjemper-skole som riktignok gikk ut på å skolere dimitterte frontkjemperere for sivilt arbeid. Men han pekte på en artikkel i Aftenposten, hvori ble nevnt at det var avsatt 1 time i uken til «NS-ideologi». - Han hevdet at det ble anbragt frontkjemperere på inndradde bondegårder (som forpaktere). Med hensyn til verving, henviste han til dommen over Bjørn Noreger. — «Det foreligger ikke fyldestgjørende bevis for at det foreligger verving» (ved kontoret).

Axel Ramm kritiserte denne del av dommen, såvidt referenten oppfattet ham. Ugyldigheten av polisene er av en slik art at den kan gjøres gjeldende overfor de godtroende forsikrede.

— Frontkjemperkontoret har ikke rettslig adgang til å ha hverken rettigheter eller forpliktelser!

— Lagdommer Dick Henriksen: «Ikke rettslig adgang til å ha forpliktelser?»

Advokat Ramm leser opp en proklamasjon om verving og utelater underskriften.

— Rettens formann, lagdommer Rikheim: «Fortsett sitatet». Det viste seg da at denne stammet (ikke fra F.kontoret) men fra et tysk kontor i Nobelsgate 10! Polisene er undertegnet av Bjørn Noreger, og funksjonær i Idun, NS-mannen Halvard Hansen.

Idun måtte vite at de inngikk på en rebrobert avtale. Derfor har selskapet intet krav mot staten.

Påstanden var på Statens vegne at Iduns påstand i ho-

vedsøksmålet skulle etterkommes. I Iduns søksmål mot Statens nedla advokat Ramm påstand om frifinnelse og tilkjennelse av saksomkostninger.

Parts- og vitneforklaringer:

Av Partsforklaring av fru Gudrun Aspesletten:

Mannen, Jon Olaf Aspesletten faldt ved Leningrad 22/4 1942. Politen er utstedt 2 år etter mannens død, og kunne derfor ikke ha ansporet ham til å melde seg frivillig. Hun kunne ikke huske om politen var bilagt med en skrivelse fra F.kontoret.

Rettens formann fandt dette sansynlig og vitnet Bjørn Noreger prøvet at det i alminnelighet var vedlagt polisene oversendelsesskrivelser.

Av Olaf W. Fermanns forklaring:

Hvis Røde Kors hadde nektet å ta seg av de sårede, og falnes etterlatte ville det vakt uvilje. Røde Kors's motto og formål er barmhjertighet mot alle uansett politikk. — Frontkjemperkontoret arbeidet ut fra denne linje at det ytet handgripelig hjelp, drevet av nestekjærlighet. Vitnet hadde i 1941—42 forelagt dette forhold for Røde Kors i Genf. Disse tanker er oppretholdt i Genferkonvensjonen av 1949.

Vitnet hadde i Røde Kors som visepresident under presidenten direktør Heyerdahl også arbeidet for politiske fanger under okkupasjonen. Han foreslo dir. Heyerdahl innkaldt som vitne.

O.r.sakfører Heiberg: Ble driften finansiert av tyske penger? - Vitnet: Nei. Frontkjemperkontoret ble motarbeidet av tyskerne. Til det her omhandlede formål: Utstyrspoliser til fallnes barn ble tegnet etter dødsfallet.

Det ble ikke skiltet med slike poliser før de dro til fronten, selvsagt. Frontkjemperkontoret var i Stortingsgaten 12, og ikke noe annet sted! Kontoret drev overhode ikke med verving.

Fermann fremhever at kontoret ble drevet i full forståelse med presidenten i Røde Kors — F. Heyerdahl.

Av Bjørn Noregers forklaring:

Han var sjef for frontkjemperkontoret. Han redegjorde for kontorets utelukkende humanitære hjelpevirksomhet. Verving ble overhode ikke drevet.

Vitnet blir presentert for en fotostat som han bestemte ikke er kommet fra kontoret. Kontoret var en torn i øyet på tyskerne. Med hensyn til disse utstyrsforsikringer, valgte jeg Idun fordi jeg mente at selskapet var pålitelig og ga reale oppgjør.

Flere selskaper hadde tilbudt slike forsikringer. Formålet var jo hevet over politisk kritikk, skulle man tro. A/S Holmenkollbanen og Saugbrugsforeningen ga hver sitt store beløp til disse forsikringene for barna. Beløp gitt til falnes etterlatte ble iallfall til å begynne med holdt på separat konto. Det ble ikke øvet tvang mot Idun. Det er da heller ikke påstått.

Av akkvisisjonssjef i Idun, Gregers Fredrik Schübelers forklaring:

Funksjonær i Idun Halvard Hansen (NS) kom med disse forsikringsforslagene, og vi fant ikke å kunne avslå. Vi var kjent for være et «jøs-singrede» og ville ikke ta risikoen ved å nekte vedkommende tegning. Vi førte en vellykket kamp for å motarbeide beslag i patrioters poliser.

Heiberg: De sier De trenerte andre krav. Hvorfor trenerte De ikke da barnepolisene?

Av Yngvar Haarbergs forklaring:

Han forklarer at han er o. r. sakfører og forsikringsjuridisk konsulent i Idun. Han sier at polisene var uønsket, men slik som forholdene lå an forstod vi at akkvisisjonsavdelingen ikke kunne undslå seg. Men han sier at de undslø seg for å tegne frontkjemper-poliser. Idun prøvet i det lengste å undgå å bøye seg for E.D. og departementene etter frigjøringen da kravet om pengene kom. —

Rettsformannen lagdommer Rikheim:

Det var De som behandlet denne saken for Idun i 1946/47? — Haarberg: Ja.

Rettsformannen: Mente De at Erstatningsdirektoratet kunne gå rett på Idun og utenom de forsikrede?

Haarberg: Det var krav fra E.D. og bilagt med uttalelser fra Finans- og Justisdepartementet.

Rettsformann Rikheim: Og det mente De var tilstrekkelig?

Haarberg: Ja.

Dommer Rikheim: De er jo jurist og overrettssakfører?

Haarberg: Ja.

FRA PROSEDYREN:

Gunnar Heiberg: Retten etter polisene er barnas. Den har ikke tilhørt Frontkjemperkontoret. Selskapet har påtatt seg en forpliktelse overfor godtroende tredjemann. Idun har sviktet sitt tarv overfor de forsikrede ved å undlate å vareta deres interesse. Direktoratet for fiendtlig eiendom fikk Oslo Sparebank til å utbetale kr. 200,— innestående på hvert barn. Dette kunne ikke opp-

Sovjetspionen —

(Forts. fra s. 5)

russerne, arbeidet intimt sammen med et ektepar, som drev en liten bokantikvarforretning i et lite hus i Rudslip, en forstad til London. De kalte seg Peter John Kröger og Helen Joyce Kröger. I virkeligheten dreiet det seg om ekteparet Cohen fra New York, som helt siden arrestasjonen av det kommunistiske spionpar Rosenberg, der som bekjent ble dømt og henrettet, var mistenkt av FBI for spionasje.

Da den kommunistiske sjefspion Abel ble arrestert i 1957, fant FBI-agentene i hans papirer også fotografier av ekteparet Cohen.

Siden den tid var det i alle land utstedt stikkbrev på ekteparet Cohen med flere fotografier, men likevel kunne altså ekteparet under dekknavnet Kröger få i stand en ny spionasje-gruppe i London.

Ved siden av dem på anklagebenken befant seg også sekretær Ethel Gee og den ansatte ved admiralitetes undervannsstridskrefter i Portland, Harry Haughton. Denne spion-sjefgruppe hadde i oppdrag å skaffe til veie alleslags opplysninger om det britiske ubåtfor-svar, som med sine forsknings- og forsøksinnretninger hovedsakelig er stasjonert i krigshavnen Portland på den engelske sydkyst.

Ethel Gee og Haughton hadde i kraft av sitt yrke adgang til hemmelige dokumenter, til tekniske data om krigsskipene og til den hemmelige marinehåndbok. Miss Gee forvaltet dessuten arkivet med de hemmelige konstruksjons-tegninger.

Denne forretning ville sannsynligvist ha gått ganske rolig videre i noen år, hvis ikke en av spionen, nemlig Haughton, en tidligere marineoffiser som var ganske sterkt henfallen til alkohol, hadde kommet i strid med en av sine kolleger.

Beruset som vanlig, malte han opp et hakekors på et stykke papir og skrev under: «Din for-dømte jøde!»

Denne kollega, som med rette ble opprørt over denne betegnel-se, vendte seg i sin ergrelse til en enkel politimann i havnen i Portland Brad Hoskins. Han forsikret Hoskins om at han var sikker på at en viss Haughton var en

rettholdes. Polisene var ingen belønning for frontinnsats. — Rimelig sosialforsorg av barn kan ikke bli ugyldig av den grunn at den døde forsørger var frontkjemper.

Advokat Axel Ramm:

Man må huske på at Norge var i krig med Tyskland! Det er mulig at okkupasjonsforholdet kaumflerte den øynespringende ugyldighet en smule. Det er her nok å på-vise at avtalen er ugyldig. Dette har automatisk følge for tredjemann.

ALEXANDER LANGE.

iakttå Haughton og kunne snart slå fast at denne hadde utgifter som ikke stod i noe forhold til hans inntekter. Haughton gav mere ut til alkohol pr. uke enn han over hodet tjente. Nå ble politimannens interesse vakt for alvor, han som opprinnelig bare hadde tenkt på å knipe en hakekorsmaler på fersk gjerning. Politimannen besluttet seg til å inngi rapport. Kort etter begynte det hemmelighetsfulle MI 5 å trekke sitt nett rundt Harry Frederic Haughton.

Det kom snart frem at den 46 årige Miss Gee næret forhåpninger om å bli gift med drukkenbolten Haughton. Dette håp gjorde at hun var som voks i hans hender. Haughton igjen hadde etter sine besøk hos antikvarbokhandler Kröger rikelig med pengemidler. Nå gjaldt all oppmerksomhet mannen som ekteparet Kröger leverte videre til. Til slutt gikk det som i en ekte britisk kriminalroman. Arm i arm marsjerte ekteparet Kröger, alias Cohen langs sydbredden av Themsen mot Old Vic-Theater. Plutselig kom Gordon Arnold Lonsdale til, la vennskapelig hendene på skuldrene til dem og skjøv seg mellom dem, ikke uten galant å ta den store innkjøpskurv fra fru Helen Kröger's hånd.

I dette øyeblikk trådte en bredskuldret mann bort til dem — som i et ekte kriminaldrama av krim-millionæren Agathe Christie: «Detektiv-Superintendent Smith, Scotland Yard», sa han kort og arresterte de tre. Haughton med den kvinnelige kollega Miss Gee satt allerede på politivakten. Man fant ikke bare de hemmelige papirer, men også radiosenderen, med hvilken meldingene ble formidlet, puderdåser med hemmelig rum og annet til fage henhørende. Retten sendte de resultatrike engelske sioner og deres russiske agentfører i tukthus for fra femten til femogtyve år.

Om denne prosess har våre aviser fortalt i det vide og brede, skriver ek. i «Deutsche Wochen-Zeitung». Bare at Secret Service først ble oppmerksom på lekasjen da en av sovjet-spionene tegnet et hakekors, fortier alle med beundringsverdig takt.

Artikkelt

HUSTAD

Bjørnsg. 5, Ø. Uthavn

Telefon 55 61 30 - Oslo

TAKNLEGE MÅNEDEN

Hansteveggt. 2

TEL. 44 48 23

ANNE LISE PAROW

TAKNLEGE MÅNEDEN

Trondheims

Gåle Johansenst. 5 - V. Lade-

moen kirke - Volvannside

Takkbrev

MARION KJENDÅS

Hansteveggt. 2

TEL. 44 75 54

EUROPA OG NATO

(Forts. fra s. 5)

forsvares mot et angrep fra øst. I 1951 forlangte Eisenhower at NATO-styrkene i Europa skulle bringes opp i firti, senere forhøyet han dette til 90 divisjoner. «Det kan gjøres, det må gjøres». Men det er ikke blitt gjort. Det «skjold» som i dag skal møte den eventuelle fiendtlige millionhær er i følge de siste opplysninger ca. 40 divisjoner klar til innsats, men spredt over hele fronten fra Nordkapp til Lilleasia.

Norge er også med i «skjoldet». De skal «holde nordflanken» med en brigade i Nord-Norge og en i Syd-Norge eller i alt ca. 15 000 mann. Det er sikkert ingen som vil missumne vår forsvarsledelse dens oppgave å holde vår 2000 km lange grense med denne vesle klatten og noen foreldede marinellartøyer. Tyskerne så iallfall annerledes på det. De hadde 1/4 million mann i Norge, og de var på langt nær så utsatt som Norge er i dag.

Hva nu Sovjet angår, kan en regne med at det har ca. 4 millioner mann klar til innsats, og at det kan spe på med minst 32 000 panservogner og 25 000 fly. Det skrøpelige NATO-skjoldet kan med andre ord ikke gjøre stort for å hindre en eventuell rød millionflom i å vaske over Vest-Europa og sope de siste splinter av «skjoldet» med seg ut i Atlanteren.

En kriger med bare skjold kan naturligvis ikke vinne noen seier. Han må ha et sverd også, og det er USA som skal være sverdet, som skal hugge inn og hakke fienden i stykker.

Alt dette høres bra og trøstefullt ut. Teorien er flott. Men den kritiske europeer vil uten å behøve å tenke seg om si: «Værre ønsketekning har jeg aldri vært ute for. — Hvorledes skal USA få sine styrker over til Europa hvis det da i det hele tatt lykkes å sette opp noen unnsætningshær der borte?»

Saken er jo nemlig den at der ikke finnes noe sterkt, krigersk og offervillig Amerika hvis høyeste ønske det er å dø for oss. Dertil er moralen for skral. Den engang høyt for-gudede F. D. Roosevelt førte jo en politikk som var absolutt bolsjevikkvennlig. Hans store idé var at USA og Sovjet i fellesskap skulle styre vår jord, og da han dessverre fikk anledning å boltre seg i 3 presidentperioder, har hans virksomhet ganske sikkert satt både dype sår og dype arr i den amerikanske folkesjel. Det vil nok ikke bli noe stormløp til fanene den dag Amerikas president sender ut opprop etter frivillige til å dra over til Europa for å slå ihjel en million russere eller mere. De fleste blir nok sittende der de sitter og flirer bare: «Amerika er godt nok for oss!»

Men hvis USA tross alt set-

ter opp en hær; - det kan ikke være mindre enn én million mann, hvorledes skal den så kunne komme til Europa? Sjøveien? Hitler holdt på å knække de alliertes skipsfart i Atlanteren uaktet han bare hadde 22 u-båter. De andre 35 var for små (250 tonn). De kunne ikke brukes i Atlanteren, men måtte holde seg i Nordsjøen. — Men Sovjet har mange hundre u-båter av nyeste type. De opererer i alle verdenshav, også utenfor Amerikas kyster og vil umuliggjøre større troppeporten sjøveien.

Pr. fly?

Det antas at Sovjet disponerer 25 000 fly og dessuten tallrike rakettbatterier. Ingen amerikansk president vil begå den dumhet, eller rette sagt forbrytelse å sende sitt lands beste ungdom luftveien til Europa før himlen er klar. Men før så skjer, vil det gå både måneder og år.

Og så har Eisenhower i 1959 sagt noe som bør erindres:

«Det går ikke engang an å drømme om å føre krig på bakken».

Med andre ord: NATO har ikke tropper nok til å kunne ta det opp med Sovjet-Samveldet i kamp med konvensjonelle våpen.

Hva så?

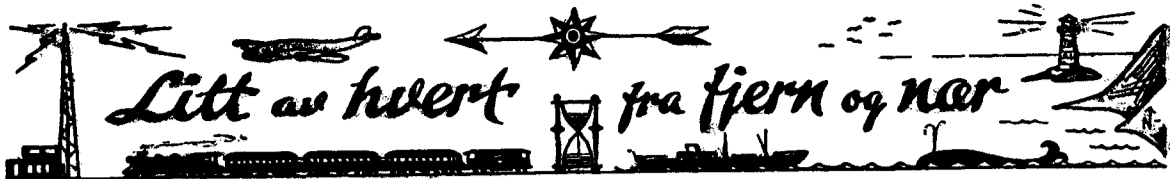
Hva har vi igjen for å stå i NATO og kjempe Amerikas kamp? Det eneste fornuftige er jo at de 13 europeiske NATO-makter og de 3 nøytrale: Sverige, Schweiz og Spania slår seg sammen til en europeisk blokk og kjemper for Europa, som er den hvite manns virkelige hjemsted, hvorfra han har ledet verdensutviklingen gjennom utalte generasjoner. Det er i dag onde krefter i gang for å slette den hvite mann av historien, og hans Europa av geografien. Han er i dag det eneste menneske på denne jord vi kan kritisere uten å komme i fengsel. Han trampes på, hundses og spottes og får lov til å dø for et FN som snart er en forsamling av kulørte, og for et USA som etter alle solemerker å dømme er i oppløsning. — Skal vi europeere finne oss i dette?

Det eneste fornuftige for den hvite mann er å rette ryggen og ble en hel kar igjen. Bygge opp sin egen steinharde blokk, som er rustet til tennene og hevder en beinhard og barsk nøytralitet. Blokken vil da bli latt i fred. Den vil jo bestå av verdens beste soldatnasjon, som ikke har noe høyere ønske enn å bli latt uantastet og som vil dø for dette sitt krav om nødvendighet.

Så kan jo USA og Sovjet slå hverandre i hjel så mye de vil på slagfeltet rundt Nordpolen.

Konrad Sundlo.

Averter i «Folk og Land»

«GENTLEMANSFORBRYTEREN» TILSTÅR

Sympatien for skapsprengeren Anker Rogstad er stor og tydelig i de fleste Oslo-aviser. Ved siden av sine skapsprengermeritter er han jo nemlig også en av morderne fra okkupasjonstiden, og dermed jo en kollega av forskjellige andre, som dels selv utførte de blodige jobber og dels satt trygt i bakgrunnen og gav ordre til dem. Lenge kunne en jo ikke tro at denne pene okkupasjonsmorderen også virkelig var skapsprenger, men nå har han da tilstått, så det er ingen vei utenom å akseptere den triste sannhet. Til gjengjeld blir han da betegnet som «gentlemansforbryter» av en Oslo-avis, og det synes vi er svært betegnende, siden det var engelske gentlemen som stod bak de blodige gjerninger i okkupasjonstiden.

ØST OG VEST, HJEMME BEST

På Cuba, alle gode norske venstreradikales forjettede land, er det nå blitt vei i vellinga. Etter et mislykket opprørsforsøk mot Castros blodige diktatur, som Dagbladet berømmet og berømmer så sterkt, er en nå igang med det reneste landssvikoppgjø-

Bak kulissene —

(Forts. fra s. 4)

nistrene rummet. Ute i korridoren treffer utenriksminister Baudouin den britiske sendemann, Sir Ronald Campbell, som har ventet på ham. Den ellers så beherskede engelskmann er for første gang opphisset — hvorfor har man ikke innbudt ham til dette møtet? «Vi er forbundsfeller», sier han, «og derfor bør vi treffe alle beslutninger i fellesskap!» Baudouin er fullstendig utkjørt og irritabel av sorg og tretthet svarer han heftig og bittert: «Hvis den britiske regjering ville henvende seg til tyskerne og oppnå en utsettelse slik at vi ikke måtte treffe en avgjørelse om våpenstillstandsbetingelsene på så kort tid, så vilde jeg være takknemlig. I øyeblikket er det meg imidlertid ikke mulig å underholde meg lenger med Dem».

Slutten

Klokken er nå otte. Ennu en time igjen til svaret må være levert — — —

Ministerrådets holdning har endret seg — nå er alle for å anta betingelsene fordi de ikke ser noen annen utvei. Heller ikke statspresident Lebrun vegrer seg lenger — men i sin hårdnakkethet sier han: «Pass bare på, de italienske betingelser vil bli uantagelige, og da er alt omsonst».

ret. Det er næsten så alle de gode som leser om dette kan drømme seg tilbake til hine gylne dage i 1945: «Arrestasjonen av privatfolk rundt om fant sted ved hjelp av såkalte borgerkomiteer, som i god tid var oppnevnt av regjeringen blant dens mest pålitelige folk. Når politiets biler kom, pekte komiteens medlemmer ut mistenkelige. I de improviserte konsentrasjonsleire ble det ikke sørget for mat, og det var også snaut med vann, og flere ble syke». Ak ja, disse kubanerne er fæle. De har til og med henrettet 29 «kontrarevolusjonære» landssvikere! Det er hjemmefrontorganet VG som korsrer seg over alle disse hendelser.

BLOM OG BLOM, FRU BLOM!

I Hafskjolds injuriersak mot Morgenposten lot den berømmelige Knut Blom sitt vidd spille over den tåpelige avisen FOLK OG LAND, som til og med hadde påstått at ghettoen i Warszawa hadde gjort opprør mot tyskerne, noe som førte til sørgelige følger. Naturligvis er det ikke så greit for oss å være på høyde med en Knut Blom, men pussig nok forteller nå Bloms eget hjemmefrontorgan VG om «den tyske SS-offiseren general Troop som hadde kommandoen over de styrkene som knuste ghetto-opprørerne». Bladet forteller ellers mere som står i stil med den blomske historieskrivning: «Miriam forteller med bitterhet at de hadde det vanskelig med våpen, noe klarte de å stjele fra tyskerne, noe

Nå blir det avgjørende «Ja» gitt videre til de franske underhandlere, dog sammen med noen nye forslag. Det går ennu noen tid med henvendelser frem og tilbake. Klokken er fire om ettermiddagen da general Weygand telefonerer til general Huntzinger: «Vi gir Dem fullmakt til å undertegne».

Englenderne går

22. juni, klokken 22.30. Utenriksminister Baudouin ser på den britiske sendemann, Sir Ronald Campbell hos seg. Engelskmannen er kjøl og korrekt som alltid. Men han kommer for siste gang: Han vil reise.

Baudouin blir forbløffet over dette. Hva skal det bety? «Reiser De etter ordre av Deres regjering?» spør han opphisset.

«Jeg tror å komme min regjering ønsker i forveien når jeg reiser», svarer Sir Ronald Campbell flegmatisk. «Jeg vil informere Dem om situasjonen. Et engelsk skib ligger ved munningen av Gironde. Det vil ta meg og ambassadens samlede personale ombord».

Likeoverfor denne nøkternhet,

måtte de lage selv på verksteder og fabrikker i ghettoen.» Og da dette naturligvis førte til blodsutgydelser, tillegger bladet general Jodl, som selv ble dømt som en grufull nazist, til å henges, følgende ytring: «Det SS-svinet! 75 siders skrytende rapport om nedkjempelsen av disse forsvarsløse menneskene!»

PRISVERDIG JØDE

Når vi først nevner dette pussige bladet VG, som er så glad i negere og slik en fanatisk motstander av «rasehovmod», så har det sin interesse å sitere hvorledes bladet beskriver jøden Zuckermann fra et av de israelske kollektivbruk. Pussig nok ligner denne jøden påfallende på de foraktelige germanere: «Han har skiftet ut sverdet med ploget, men han er ennå en mann som sikkert kan yte en innsats om det igjen skulle bli krevet. Han er høy og kraftig, måler mellom 180 og 190 cm. Blåøyet og blond og han har en naturlig ro som ofte preger en sterk leder. (Führer?)» Kanskje det kommer av at det er en mann med det svært norske navn Kleivan som er bladets Jerusalemkorrespondent. Men «Fy» likevel!

blir også Baudouin saklig igjen. Vi vil ikke tilbakekalle vår sendemann i London», sier han. Og så fortsetter han: «Jeg formoder at Sør-Afrikas sendemann skal representere den britiske regjering under Deres fravær».

De herrer reise sammen med meg», svarer Sir Ronald Campbell.

«Da vil jeg ta avskjed med dem også», svarer Baudouin, og det varer ikke lenge før de trer inn i rummet. De forholder seg anderledes enn Sir Ronald Campbell: de tar avskjed med varme ord og uttaler håpet om at Frankrike snart må reise seg igjen etter disse tunge slag.

Og så er den franske utenriksminister påny alene.

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 30,- pr. år, kr. 15,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet forøvrig: kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 40,- pr. år, kr. 20,- pr. halvår.

Løssalg 75 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.
Bruk postgironr. 16450.

Utgiver A/L FoU og Land